

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 160. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608066560144/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

«Er vill jag gifva penningar och allt, hvad jag har
och allra mest du fattiga, som tigger!
Och se'n så vill jag bjuda all världen god natt
och hvila mitt lekamen uti jorden . . .»

Det sidste Legeme, det nedbrudte Ler tilbage til Ophavet . . . Ikke Salmer, ej himmelske Hymner – men Folkeviser, Toner fra Jorden, fra det lange, kendte Liv . . . Vallonens Afsked, hans Tak . . .

En Gang – : spinde Dognets Tråd som Cilluf, som Nornen selv: lydige Hænder, en lydig Fod, min Tråd og min Vise til Ende, Hjulets evige Ringgang! En syngende Røst: et Vidne om Gud, uden Frygt og uden Krav, om hvad du fortrede, og hvad du gav, min Skaber!

En Gang – : om uoverskueligt længe, her ved Vejens Ende, ved Slægtstræets Rod, i Morgongåfvas snetunge Stuer – – Brynte og Susan og jeg selv, alle »Bjærgets Børn – vi er samlede nu: God Nat og Tak for vor Dag, Fjende som Ven! nu kommer vor Nat, fælles som Barndom og Ungdom, som Ulivssår og Kærtegn . . .

«Når som vi kommo för gudastolen in,
så äro vi syskonen alla!»

Bølger i en Flod, som nu ebber . . .

De Gamle på Morgongåfva, i hele »Bjærgets Gård – Gideon og Cilluf, de grå Skygger over hans Vugge, de lakkende Hæle, der styrede hans Tå – –

Og Sixten Råbock og Anders Stenkula, Jærnets gamle Tjenere, Kriger og Bogholder, i Bäckstugan dernede, i Farfaders gamle Korridor – –

Fjerne Aftner i dens lave Rum, bag dens tavlede Ruder og mørke Gardiner, ved Sixtens og Anders'es Fløjter – på Dragkisten, hvor han lyttede, ene, i Lugten af friske Æbler og Tapeters Mug – og vågnede og gøs ved at vågne, Barn mellem Gamle, ene og lang: tilbage, pligtig til uendelige Veje, før han kunne hvile dér, omsider, hvidhåret, og fløjte . . .

Han vilde derover – dér hvor Farfader en Gang talte Dognets blodige Mønt, og hans to gamle Ofre nu spillede sig Evigheden i Møde – det stilleste Sted på det stille Morgongåfva . . .